

ЖЕНСКИЙ СВѢТЪ

СЪ

ПРИТУРКА, ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ,

РЕДАКТИРАНО ОТЪ ЖЕНИ,
ЗА ГОСПОЖИ И ГОСПОЖИЦИ.

Списанието излиза дваждъ,
а Притурката веднѣждъ въ мѣсеца.

Директорна: ТЕОДОРА Г. НОЕВА.

Годишенъ абонаментъ
прѣдплатимъ.

I. На списанието :

За България 5 лева

« странство 6 «

II. На списанието съ

притурката :

За България 7-50 лева

« странство 9 «

Абонати се записватъ
направо въ дирекцията на
списанието и въ всички
телеграфо-пощен. стан-
ции изъ княжеството.

Оплаквания, за нере-
довно испращане листа,
приематъ се само въ ра-
стояние на единъ мѣсець
отъ издаването му.

Пратенитъ за публику-
ване ръкописъ назадъ се
не връщатъ.

Писма и ръкописи, не-
подписани и неопредѣлящи
мѣстожителството на до-
писницата, не се прие-
матъ.

Писма неплатени не се
приематъ.

Всѣкакви обявления, от-
носящи се до госпожи и
госпожници, приематъ се.

Ако вѣконъ отъ т. г. або-
натитъ си промѣнятъ ад-
реса, трѣбва веднага да
явятъ новия си адресъ.

Писма, ръкописи и пари се испращатъ до: Дирекцията на Женский Свѣтъ улица Войнишка № 122

Нейно Царско Височество Мария-Луиза Бурбонска

—+ И +—

Негово Царско Височество Фердинандъ 1-й,

КНЯЗЪ БЪЛГАРСКИЙ,

СТОДЕНИ.

ФЛОРЕНЦИЯ, 30 ЯНУАРИЙ 1893 Г.

Съ неопишуема радостъ венчнитъ българинъ посрѣщаша «Прокламацията къмъ българския народъ», издадена отъ княжеския намѣстникъ господинъ Ст. Стамболова, съ която му се обявява, че възлюбения му господарь *Негово Царско Височество Фердинандъ I-й* се стоди за *Нейно Царско Височество Мария-Луиза Бурбонска*, дъщеря на донъ Роберта Бурбонский дюкъ Пармский отъ първата му съпруга *Мария Пия Бурбонска*, дъщеря на покойния Фердинандъ II, кралъ на двѣтъ Сицилии.

Сърдцето на венчнитъ българинъ, а особено на българкитъ майки и дѣвци и до сега още сплю туна отъ трогание на мисълта, че, подиръ петвѣковно тежко нго, славний престолъ на българекитъ царѣ ще се сдобне съ княгиня, която въ сжщо връже ще завладѣе сърдцата на всѣа българска душа, както е направилъ вече това бѣдждий й съпругъ, възлюбения нн господарь. Венчнитъ българки чъ признателность, надѣжда и любовь отъ сега още гледатъ на първата българска княгиня, която, като пришла ржката на

нашния любимъ князь, ще спомогне и поддържи първитъ стъпки на българския народъ къмъ напредъба и щастieto.

Н. Ц. В. Мария-Луиза се роди въ Римъ на 5¹⁷ Януарий 1870 и е по-голѣмата дъщеря на Н. Ц. В. Пармския дюкъ, а прилпча много на дюцесата Верра, майка на Цамбордския графъ.

Голѣмитъ й сини очи придаватъ на лицето й особена живость, а остроумнето й личи въ всѣки случай. Освѣтъ другитъ си прѣимущества, тя има хубавъ мекъ гласъ и не малко се отличата и по художеството.

Възнитателката й е Англичанката г-ца Мари Фразеръ, която и до сега остава при нея. Въ семейството на Пармския дюкъ животътъ е патриаршески, дюкътъ е много обичливъ за простотата си, а дюцесата прѣдставя идеала на майка. Принцесата Мария-Луиза е католичиня, а матерний й езикъ е французский.

Такава е избранницата на нашния любимъ господарь, та ний много сираведливо чухме съ всѣхнщепе тая радостна вѣсть.

Съдържание :

Годешката на Н. Ц. В. Мария Луиза Бурбонска съ Н. Ц. В. Фердинандъ I, князь български. — Има ли нужда отъ женско списание? — Жената. — История на обичитѣ и привитѣ. — Майка и домакиня. — Кое е прилично, а кое не. — Разни. — Книги и списания. — Рецепти за ястия. — Свѣти. — Извѣстия. — Корреспонденция. — Домашна медицина. — Обявление. — Подлистникъ.

Има ли нужда отъ женско списание?

Естественний отговоръ на горния въпросъ е, че не ще даже и питанье. При всичко че ний знаемъ това, при издаването на списанието си не се съмнявахме обаче, че ще има и такива, които ще ни отговарятъ, че за сега поне още нѣма никаква нужда отъ подобни списания, че нашитѣ жени нѣматъ време да се занимаватъ съ журнали и пр.: за тѣхъ е достатъчно да знайтъ добръ да готвятъ, да чистятъ, да възпитаватъ дѣцата и пр. пр.; слѣдователно появяването на такива списания е прѣждеврѣменно. Противорѣчието въ горнитѣ сжждения е явно; понеже тъкмо за туй трѣбва да има женско списание, защото дѣйствително трѣбва не само да знаемъ да готвимъ вкусни ястия, нъ и да възпитаваме дѣцата си, да рѣшаваме всичкитѣ семейни въпроси, а и въ даденъ случай да можемъ даже да съвѣтуваме мъжетѣ си. Нъ какъ ще достигнемъ тая цѣль? Болшинството на нашитѣ дѣщери обикновено се научаватъ на къщинитѣ работи, щомъ се оженятъ; тогава тѣ виждатъ, че не знаели да извършятъ тая или оная работа; а когато станатъ майки, че не знаели да възпитаватъ. Мъжътъ слѣдъ нѣколко време не иска, а изисква, щото неговата другарка да знае тѣзи нѣща и тогава голотата на нейната неопитност по всичко излиза на явѣ. Ето ти че захващатъ вече студени нѣкои прикраси, които се скршватъ съ каранье. Нъ отъ гдѣ тая млада жена или мома ще може да научи тия работи, на които твърдѣ не осѣщаше нуждата, когато се намираше при майка си? Отъ нийдѣ, освѣнъ отъ нѣкое женско списание, каквото е нашето. Въ него толкозъ многоучената, болкото и неучената жена ще намѣрйтъ полезни свѣдѣния. Съ списанието си прочее ний не искаме да развратимъ или да вдхнемъ голи фантазии на нашия полъ. Напротивъ, ний желаемъ, да прѣдадемъ на една мома или госпожа, свѣдѣния, за да могатъ тѣ да вършятъ всичко по-охотно и съ единъ по-лесенъ начинъ.

Появяването прочее на нашето списание,

съгласно горѣказаното, не само не е прѣждеврѣменно, нъ и закъснѣло. За това, щомъ се появи списанието ни, многобройни абонатки и абонати се затекохъ съ пълна готовность да ни спомогнатъ всѣчески въ починътото дѣло, та по тоя начинъ редовното му издаване е гарантирано вече.

Дѣйствително, не отказваме, че нашето списание, като първо по вида си, трѣбва да има и недостатѣци, които съ време ще се поправятъ. А че е нужно издаването на такова списание, не само не ще съмнѣние, нъ и появяването му даже само дваждъ въ мѣсеца се доказва малко; затова и ний отдаваме пълно право на ония отъ абонаткитѣ и абонатитѣ си, които ни съвѣтуватъ да издаваме по-често списанието си, което и не ще закъснѣе, върваме, да бжде.

Жената.

(Продължение).

Не можемъ, разбира се, въ тѣзи си статия да изброимъ всичкитѣ подобающи на жената служби; можемъ обаче да увѣримъ, че не сжествува *истинно органическа служба*, въ която да не може жената да конкурира съ мъжа, по най-простата причина че общественний организмъ, като е съставенъ отъ мъжски и женски такъвъ, нужно е, щото всичко, що има общъ характеръ, да е съставено и отъ двата пола, когато особеннитѣ органи, като занаятитѣ, искусствата, принадлежатъ по специалность ту на мъжския, ту на женския полъ.

Така и въ управлението, за да се говори по-опредѣлено, мѣстото на жената е опредѣлено сжщо, както онуй на мъжа. За примѣръ нека ни послужи нѣкоя община. Тя има нужда отъ единъ кметъ, комуто се възлагатъ извѣстнитѣ намъ служби. До кмета трѣбва да има мѣсто и жена му, както до бащата има такова за майката. Нъ службитѣ на жена му или се прѣнебрѣгватъ отъ мъжа-кмета, или никакъ се не изпълняватъ. А такива служби сж всичко, що се отнася до естественната и нравственната хигиена, до правитѣ, до филантропическитѣ учреждения, до народното образование, които жената трѣбвало би да надзирава и управлява. Защото види ни се, че рѣдко нѣкой кметъ посѣщава училищата или наглежда добръ народнитѣ филантропически учреждения, а особено откъмъ нравствена или финансовна страна; навѣрно той не посѣщава

кърмачкитѣ на сирачетата, които оставяйтъ злощастнитѣ дѣтица да умиратъ отъ гладъ, подъ прѣдлогъ че само само 20—25 лева получаватъ мѣсечно.

Нуждно е да разберемъ добръ, че, колкото повече обществото се организира, толкова и по-вечето създава органи, на които съвършенството е неизбѣжно, за да могатъ тѣ да отговарятъ достатъчно на развитието. Тия органи се наричатъ распореджания. По тоя начинъ днесъ, когато началнитѣ общественни распореджания имахъ за цѣль да организиратъ естественната сила, новосъздаванитѣ распореджания се мжжтъ да организиратъ челоуѣколюбieto.

Настоящитѣ прочее и бжджщитѣ распореджания се отнасятъ до взаимността, осигурявания бжджцето и милостинята. Прѣди всичко иматъ за цѣль распостранението на просвѣщенiето, общото благоденствие, осигуряването на личното сжществуване и непосредственното поддържане и спомагане слабитѣ, страждущитѣ и болнитѣ.

Такивато распореджания изискватъ, много повече отъ началнитѣ, женската помощъ; а когато нѣкой обърне строго внимание върху днешнитѣ общественни нужди и върху общото общественно движение, невъзможно е да не признае голѣмата важность на ролята, която прѣдопрѣдѣлено е да изиграе жената въ обществото. Ако нѣкой мжже искатъ да на възвѣрижтъ къмъ патриархическия животъ и да затворѣжтъ жената въ семейството, то тѣ принадлежжтъ къмъ ония систематически извѣянници, които, като не виждатъ, що се случва около тѣхъ, не припознаватъ относителния животъ, който, всѣки день създава нови нужди, оплодотворява нови сили, та става причина на учредяване общественни учреждения, сгодни за нуждитѣ и силитѣ му. Навѣрно цѣльта на такивато господа е добра: тѣ вѣрватъ, че служжтъ, ако не на правата на дружеството, то поне на ония на нравственността, която винаги спомага на напѣдѣка. Като подлагатъ жената на ограничение исклучително въ семейството, като ѣж принуждаватъ, штоо исклучително да бжде съпруга и майка, надѣватъ се да ѣж запазжтъ отъ лепрата на лукса и модитѣ, причиннитѣ на общественното разлагание и на нравственното бесчиние и разваленость.

Нъ тѣ сж страшно заблудени. Безсмыслино

не ще могатъ да огранижжтъ лошѣвитѣ наклонности на жената, ако ѣ опрѣдѣлжжтъ едно поприще съвсѣмъ нищожно; напротивъ жената ще се улучши, ако по законния пжтъ ѣ се даджтъ срѣдства за удовлетворение попрището на собствениитѣ ѣ дѣйствия.

Нуждно е, штоо да се дава на жената едно възпитание дълбоко и, колкото е възможно, научно. Нужно е, штоо и жената да бжде производителна, както е мжжжтъ. Чрѣзъ работата само се сполучила мжжската еманципация, чрѣзъ неѣж ще се сполучи и женската. Ако жената ще бжде въ положение честно да печели облѣклото, което ѣж краси, то вмѣсто да зацапва изъ улицитѣ копирениитѣ си рокли и другитѣ богати дрѣхы, ще излиза свободна и гордѣлива съ просто, нъ вкусно облѣкло, съ което ще личи хубостьта ѣ, безъ да се излага добродѣтельта и честьта ѣ.

Понеже възпитанието, което за днесъ се дава на жената, угодно а само за кукли, то не дава право че мжжа да се чуди за нейнитѣ постжпки прѣдъ него, ако вземе той прѣдъ видъ глупавата роля, която отъ дѣтинството си още се научила да играе.

Не желяемъ обаче да помисли нѣкой, че не припознаваме женското прѣдзначенiе въ семейството; желяемъ, штоо жената да бжде добра съпруга и добра майка, нъ поддържаме, че не е истина, дѣто семейний животъ не достигалъ за естественната, нравственната и доховната женска дѣятелность. Ролята на клочката е безъ друга за уважение, нъ не прилича на всичкитѣ исчерпва всичкото врѣме на жената, както нѣкои искатъ да вѣрватъ. Освѣнъ това има множество жени, неомжжени, а има и други, които сж длжжни да заслжжжтъ работата на мжжетѣ съ своята си. Два производителя въ едно семейство струватъ повече отъ единъ, а въ едно семейство, гдѣто само работата на мжжа не може да удовлетвори всичкитѣ нужди, питамъ, какъ ли живѣжжтъ, какъ се обличатъ, топлжжтъ и възпитаватъ дѣцата. Работата въ всѣки случай докарва нравственността, когато не е твърдѣ тежка, разбира се, та не виждамъ, защо работата на жената да докачва добродѣтельта на мжжа.

(Слѣдва).

Историята на обиците и гривнитѣ.

I.

Авраамъ, както е извѣстно отъ св. Писание, до стари години билъ бездѣтникъ и нѣмалъ надѣжда да придобие дѣца отъ остарѣлата си вече съпруга Сарра. Споредъ тогавашния Еврейски законъ, позволявало се на Авраама да придобие наследникъ отъ коя-да-е друга жена. Между робинитѣ му се отличавала по хубостъ и здравие Агаръ, отъ която и придобилъ Авраамъ единъ синъ на име Исмаилъ. Сарра отъ ревностъ рѣшила се да развали хубавото Агарино лице. Нъ Авраамъ разбралъ намѣренieto на съпругата си и на колѣнѣ ѝ се помолилъ да опрости злочестата робиня, а Сарра се удовлетворила само съ продупчаването на ушитѣ ѝ чрѣзъ нажежено желѣзо.

Авраамъ се разсърдилъ много за нанесената на любовницата си обида и покрилъ ранитѣ на ушитѣ ѝ съ златни украшения и скъпоцѣнни бисерци, които той самъ събралъ отъ брѣговетѣ на рѣката Ефратъ. Отъ тѣзи украшения станѣла толкова хубава Агаръ, щото всичкитѣ съплѣмненици жени продупчили ушитѣ си и ги украсили съ обици. Отъ тогава прочее влѣзохъ въ употрѣбление обиците.

II.

Гривната е старо украшение, което употрѣблявали мжжетѣ въ знакъ на отличие. По всѣка вѣроятностъ, първоначалното измислюване на гривната дължи се на единъ варварски обичай. Робитѣ въ старо врѣме вързвали отъ китката на ржката, като добитъци, когато не работѣли; а и когато били отвързани, носѣли винаги една вжжена брънка на китката, въ знакъ на робство.

Понеже по нѣкога робинитѣ сполучвали благоволенieto на господаритѣ си, позволило имъ се да замѣнятъ вжженитѣ брънки съ металлически. Отъ тука произлѣзлъ обичайтъ на носене гривни, който по-послѣ господаритѣ си присвоили. Египтянетѣ особено много употрѣблявали гривнитѣ, като ги носѣли не само на ржцѣтъ, нъ и на краката. Браслети отъ Египетската епоха се намиратъ въ Луврския музей. Всѣка брънка отъ тия браслети е покрита съ корали, малахити и много други скъпоцѣнни камъни.

Споредъ Херодота, Етиопкитѣ носѣли сребърни гривни. Въ св. Писание се говори за упо-

трѣбление на гривни; когато Саулъ билъ убитъ, прѣди всичко неприятелитѣ му отградижали гривнитѣ отъ краката и ржцѣтъ.

Всичкитѣ почти источни народи носѣли множество гривни, а у нѣкои и войницитѣ украсявали ржцѣтъ и краката си съ тѣхъ.

А когато се позволило на женитѣ да носѣтъ тия златни и скъпоцѣнни украшения, тѣ жертвували всичко, а много пъти и цѣлото си иманне давали, за да получатъ гривни.

За доказателство служи прѣданieto на Сабинянетѣ, което е издѣйствувала хубавата Тарпия за гривнитѣ на неприятелитѣ. При царуването на Ромула, управител на Римската крѣпостъ билъ Спурий Тарний. Дъщеря му Тарпия, като излѣзла вънъ отъ града, за да си земе вода, убѣдила се отъ Римския полководецъ Таций да введе въ града войницитѣ му срѣщу обѣщанieto, че тѣ ще ѝ дадѣтъ всичко, що носѣли на лѣвата си ржка. Нъ, когато Римлянетѣ завладѣли крѣпостъта, а момата искала изпълнението на даденото обѣщание, войницитѣ, вмѣсто гривнитѣ, хвърлили отгорѣ ѝ щитоветѣ си, които носѣли тѣй смъщо на лѣвата си ржка, та умъртвили прѣдателката.

Подобна една история за гривнитѣ разказватъ старитѣ прѣдания за Ефесъ. Когато Галатския царъ Бремъ опустошавалъ Азия, дошълъ до Ефесъ съ всичката си войска. Тука той се влюбилъ въ една жена, която прѣдложила да му прѣдаде града, съ условieto да получи всичкитѣ гривни, които носѣли войницитѣ му. Варварецътъ склонилъ на това и, като ѝ повикалъ въ шатрата си, заповѣдалъ на войницитѣ си да покриятъ тѣлото ѝ съ злато. Прѣдателката изджнѣла подъ единъ несносенъ товаръ отъ златни украшения, съ които замѣнила свободата на отечеството си.

У старитѣ Гърци женитѣ носѣли гривнитѣ не на китката, нъ на горната частъ на ржката, при рамото. У Римлянетѣ гривнитѣ, като мжжки украшения, тоже били на почетъ. Римскитѣ войводи слѣдъ побѣда давали на мжжетѣ въ даръ златни гривни. Неронъ до Агрипинината смъртъ носѣлъ златна гривна. За императора Максимъ казватъ, че носѣлъ гривната на съпругата си на палеца си; отъ туй слѣдва, че по онуй врѣме носѣли прѣстени и на палеца. А употрѣблението на гривнитѣ се дължи на мѣннето, че спомагало на тѣлесното здравие, защото се

мислѣло, че отъ стисканieto на артерията кръвта избилувала.

А откакъ цивилизацията отхвърлила тѣзи прѣдразсѣдѣци, гривната се счита исключително като женско украшение, въ употреблението обаче на което трѣбва да се внимава. Ако гривната е тѣсна, то може да прѣпятствува на свободното кръвообрѣщение и да подѣйствува вредително на здравето.

Само въ вечеринки, театрални прѣдставления, балове и др. п. позволява се на Госпожицѣ и Госпожницѣ, да носѣтъ богати гривни; а денемъ само една тѣсна халка или каквато-да-е металическа гривна. Само жена безъ никакъвъ вкусъ носи скъпоцѣнни гривни въ визити или други обикновенни случаи. Прѣвела В. Н. М.

Майка и домакия.

(Продължение отъ 20 страница).

Добродѣтели и длѣжности на майката-домакията.

I. Първата женска добродѣтель е *благочестието*. Съ благочестивия си примѣръ домакията става примѣръ и оригиналъ, достоенъ за подражание отъ страна на домашнитѣ, на които погледитѣ сѣ къмъ неѣ обѣрижти. Жената е душата на семейството, нѣ трѣбва да е *божия душа*. Безъ религия обаче и благочестие, тия нераздѣлни братия, не може да се разбира, нито да съществува добродѣтель, въ собственото значеніе на думата. Религията собствено прави майчинитѣ дѣйствия достойни за уважение и имъ придава божия сила.

А както единъ народъ, при всичко че има отлично управление, не може да живѣе дълго врѣме, ако религията не управлява дѣлата му, ако тя не му отдава животворящата си сила, ако тя не е краежгълний камѣкъ на гражданското здание, тѣй сѣщо и фамилията не може да състави едно цѣло органическо, здраво и правилно, ако не царува надъ него *религията, възплѣтена въ лицето на майката*.

Въ този свѣтъ никое друго същество не прѣстъпва званieto и прѣдначението си, колкото жената, ако тя за луксъ или отъ лекоумие иска да се покаже, безъ да е нужда, като философъ, филологъ и др. п., когато притежава нѣкои повърхностни и неточни знания..

Въ обществото обаче никоя друга личност не е по-правственна и достойна за уважение, отколкото *благочестивата* жена, която не за луксъ, нито съ суевѣрие или фанатизмъ говори, нѣ мисли благочестиво, постѣпва и живѣе религиозно, прѣдава на църквата и се поддържа отъ вѣрата, надѣждата и любовта, тая света тропца, която Спасителътъ е проповѣдалъ на хората. Отъ вѣрата и благочестието къмъ Бога майката се утѣшава, особено когато е вдовица, въ скърбитѣ си, не се обезсърчава прѣдъ опасноститѣ на живота и не се прѣдава на дѣла, противни на правственността и интереса на истинския семеенъ животъ. Религията прави жената добродѣтелна, скромна, юнашка прѣдъ злочестинитѣ на живота, правственна и свѣстна. Религията, като владѣтелка върѣдъ семейството, е най-скъпоцѣнний камѣкъ, най-силното оръжие противъ злинитѣ и приключенията на живота. Неблагочестивата жена никогa не може достойно да носи пметo на добрата съпруга, добрата майка, добрата домакия. Искренината майчина вѣра е дѣйствителна слава, божие миро, което пълни съ небесната си миризма къщата, та изгонва всѣка злина отъ неѣ. Затова и Иоанъ Златоустъ казва (въ XI томъ стр. 512): «Тугашната слава е нищожна и непостоянна; и ако остане при тебе, остава до смъртѣта ти, а послѣ свѣсѣмъ исчезва; защото нѣма да послѣдва, казва Псалмонѣвецътъ, славата му подиръ него. А за мнозина не остава при тѣхъ и до края даже. Нѣ за славата въ Бога не може да се прѣдположи такова нѣщо, а свѣсѣмъ противното, че остава и нѣма никогa край. Защото такива сѣ Божиитѣ работи, сир. постоянни и добри отъ всѣкакво промѣненіе и край».

Кое е прилично, а кое не.

Никой нѣтъ млада мома, по-малка отъ двадесетъ години, не отива сама на посѣщения, вмѣсто майка си. Посѣщава само съученички, приятелки, нѣ и тогава пакъ се придружава отъ нѣкого. По-млада отъ двадесетъ и петъ години не трѣбва да има свои визитни картички, нѣ записва съ карандашъ върху оная на майка си думитѣ: *сѣ дѣщеря си*. Ако е сиракия, сѣщитѣ думи записва върху картичката на баща си или на сестра си и пр.

— Ако се извѣстите за годявката на нѣкой

си приятелка, посѣщавате ѝ, нѣ не се произнасятъ за годеникѣтъ, нито се показватъ хладнокрѣвна кѣмъ радостѣта на приятелката си. Такива посѣщения, ако и да сж мѣжду интимни другарки, не трѣбва да се продължаватъ по-вече отъ половинѣ часъ.

— Въобще младитѣ момѣ, когато приематъ или отдаватъ посѣщения, не трѣбва да зематъ участие въ разговори, дѣто укоряватъ нѣкого, или въ такива разговори, дѣто може неосѣтно да докачи нѣкого, та да се сдобие съ неприятелѣ. Съ една рѣчь младитѣ дѣвойки да слушатъ много, а да приказватъ малко, като иматъ прѣдъ видъ старото изрѣчение: мълчението за жената е украсение.

Разни.

— Обръщаме вниманието на нашитѣ читатели върху *женидбата*, публикувана на послѣдната сраница, като ги молимъ да се произнесжтъ върху този видъ женидба, оригиналенъ за нашата страна. Ний ще се произнесемъ послѣдни, ако се укаже нужда, върху този въпросъ който ни се явява.

— Въ Бомбай тридесетъ и четири жени се прѣдставили, да издържжтъ экзаменъ въ тамашното медицинско училище; отъ тѣхъ двѣ сж индийки.

— Въ Парижското медицинско училище тѣзи година сж записани сто четиридесетъ и четири студентки. Отъ тѣхъ сто и десетъ сж Рускини, седемнадесетъ Французойки и десетъ отъ разни други народности.

— *Колко жени има по цѣлия свѣтъ.* Отъ 1283 мил. жители и отъ двата пола по цѣлата земя 648 мил. сж мъже, а 633 мил. — жени; слѣдователно мъжескиятъ полъ е по-многоброенъ отъ женски съ 15 мил. Отъ всичкитѣ континенти само въ Европа числото на женския полъ прѣвишава онуй на мъжеския съ 3¹/₂ мил. Че причината на туй нѣщо е емиграцията, ясно се види отъ народонаселението на Сѣв. Америка, гдѣто върху 52906407 жители се показваше единъ дефицитъ отъ 937743 жени. Сжщо и въ Австралия, споредъ послѣдното прѣбройване на 31 Декември 1887 год., мъжескиятъ полъ излѣзе съ 302509 души по-многоброенъ или съ 8¹/₂ на 100 отъ цѣлото народонаселение. Не ще съмнѣние, че върху тая непропорционалность на по-

ловетѣ иматъ влияние и вопнитѣ, както се това доказа отъ числото и на двата пола прѣзъ тоя вѣкъ въ Франция и Пруссия. Прѣзъ 1801 год., т. е. слѣдъ свѣршването на републиката и първитѣ войни, женското население въ Франция прѣвишаваше мъжеското съ 26·6 на 1000; до 1806 туй число се умали до 16·4, нѣ подиръ наполеоновитѣ войни отново се увеличи на 28·6; прѣзъ 1841 бѣше 12·4, прѣзъ 1846 — 9·5, а прѣзъ 1851 само 6·0; подиръ источната война числото пакъ се увеличи на 8·2, а прѣзъ 1861 годъ. се умали на 2·6 и прѣзъ 1886 на 1·0. А въ Пруссия тутакси подиръ наполеоновитѣ войни женския полъ прѣвишава мъжеския съ 8 на 1000; прѣзъ 1824 съ 6, прѣзъ 1831 съ 4, прѣзъ 1837 съ 2 и си останж така до 1852 г. Прѣзъ 1854 обаче година той пакъ се увеличи на 4, а прѣзъ 1867 годъ., т. е. подиръ Германско-Австрийската война на 9·5, а подиръ Француско-Германската война, на 1872 год., на 15·8, като продължаваше да се увеличава до 1885 на 18·8, по причина на емиграцията, както се това показва отъ народонаселението на Съединенитѣ Щати, гдѣто прѣвишаванieto на мъжеския полъ съ около единъ милионъ равнява се съ дефицита му въ Нѣмската държава.

Книги и списания,

Грижитѣ за отглеждане дѣтето до седмогодишната му възраст отъ M-me Louise Richard. Второ издание. Прѣветъ отъ Француски *Никола Доспѣвски*. Цѣна 80 ст. Ний до колкото сме прѣгледали тая внижка, намираме, че е една отъ необходимитѣ за всяка майка и за това прѣпорѣчваме ѝ.

— Отъ първий Априлий т. г. ще се издава въ гр. Бургасъ ново едно списание *«Прѣгледъ»*, което ще се занимава съ литературата, съ правнитѣ, административни, економически и естествени науки, като разглежда и нѣкои по-важни въпроси по народното образование и земледѣлческата ни промишленность. Цѣната му е 6 л. год. Редакторитѣ сж: Г-да Д-ръ Златаровъ, Н. Доспѣвски. Ж. Ив. Жековъ. Желаетъ добъръ успѣхъ.

— *Звѣздѣца*, мѣсечно иллюстрирано списание за дѣца Редакторъ Н. Бѣловѣдовъ София. Книжки I и II год. II.

— *Педагогичнѣ*, научно популярно списание за възпитатели и учители. Редакторъ Михаилъ Иончевъ. София. Книга I год. III.

— *Свѣтъ*, мѣсечно списание за наука, литература и домѣнство. Редактира и издава книжовниятъ комитетъ. Цѣната му е за год. 2 л., въ странство 2,50.

— *Цѣлина*, селско мѣсечно списание за стопанство, поминѣкъ, наука и книжнина. Нарѣжда и издава дружеството *«Селски приятель»* въ Пловдивъ. Кн. I и II год. II.

Рецепти за ястия,

Супа стъ бобъ. Омийте и очистѣте добръ боба и го турѣте да ври въ вода. Слѣдъ това исцѣдѣте и турѣте отъ ново друга вода и оставѣте го да ври, заедно съ къцани зеленчуци, т. е.

малко моркови, майданосъ, праса, лукъ, цѣлина, както и малко домати.

Супа отъ леща. Супата отъ леща става по сжщия начинъ, както и съ боба, съ тая разлика че прибавяме и малко чесънъ. При това когато ѝ сервираме, можемъ да гудимъ и малко оцетъ, нъ безъ домати.

Картофли ланция. Обѣлѣте нѣколко картофи и, слѣдъ като отрѣжете на малки парчета, турете ги въ едно тенджерѣ съ 2 глави лукъ къцани и опържени въ масло. Опържете ги така заедно 2 минути и слѣдъ това прибавете майданосъ къцанъ, солъ, ниперъ, малко домати и вода, колкото да ги покрие и оставѣте да се опежѣтъ.

Домакинка.

Съвѣти.

Какъ познаваме прѣсни ли сѣ яйца или не 1) *По вида:* прѣснитъ яйца иматъ мжлява повърхность съ възжелторозовъ цвѣтъ, поритъ на черупката не се забѣлѣзватъ, а застоялитъ иматъ лъскава повърхность, поритъ се прѣдставятъ въ видъ на сини точки, отъ които яйцето приема, възсикавъ цвѣтъ. 2) *По тѣжестта:* прѣсното яйце е по тѣжко и потѣва въ водата, а застоялото, плава и толкозъ по далечъ отъ дъното, колкото е то по-вѣхто. При онитване яйцето по този способъ трѣбва да се земе не студена вода, а такава каквато е въ стаята дѣто се живѣе. При недостатъченъ навикъ този способъ само съ вода можн да ни излѣжи, за това по-добрѣ е да се земе солена вода (1 часть готварска солъ на 10 ч. вода). Щомъ-току снесеното яйце пуснато въ солената вода лежи съвършено на дъното, снесеното прѣди единъ день малко достига дъното, тридневното плава малко по горѣ и т. н. 3) *по звука:* при заклопване на яйцето не трѣбва да се члѣва никакъвъ звукъ, въ противенъ случай то не е прѣсно. 4) *по температурата:* ако доближимъ до азика двата върха на яйцето, то въ прѣсното яйце тѣпия върхъ е по топлъ отъ острия, на вехтото топлината е еднаква. Освѣнъ това за да се узнаѣтъ, прѣсни ли сѣ яйцата, поднасятъ ги къмъ огъня, въ този случай у съвършено прѣснитъ по повърхностьта имъ се образува потъ а у вехтитъ нѣма.

Фельд.

ПОДЛИСТНИКЪ 3)

Любовь ли или приятелство?

РАСКАЗЪ

(Продължение).

При това очуденъ гледахъ Виргиния и не можехъ да разберѣ, какъ до сега всѣкидневното ми съ неѣ съдружаванне не бѣше ми произвело такова впечатление. Не ми бѣше възможно да отдѣлѣж очитъ си отъ ржцѣтъ ѣ, особенно отъ едната ѣ ржка, която постоянно се движеше и за пръвъ пътъ сега откривахъ, че никогажъ не бѣхъ видѣлъ такива бѣли и хубави ржцѣ. Азъ се намирахъ въ едно странно психологическо положение; върху тая ржка сякашъ, че се съсрѣдоточаваше всичката страсть, която изражаваше музиката. Не чувствувахъ вече, какво правѣхъ

Извѣстия.

1. Дирекцията на «Женский Свѣтъ» извѣстѣва, че всичкитъ онѣя, които, като имъ билъ испратенъ третий брой на списанието, не сж го завърнѣли или сж го завърнѣли, безъ обаче да се подпишѣтъ, че се отказватъ отъ получаванieto му, считатъ се вече за абонати.

2. Умоляватъ се всички, които се абониратъ на списанието ни, ни да ни явѣтъ още, дълѣ желѣтъ списанието *безъ* притурката или съ притурката.

Корреспонденция.

Г-ну П. Н. Пѣвевъ. Съобразихме се. Получихме 10 л. Благодаримъ. — Г-ну Г. Буле. Записахме ги. Благодаримъ, Ще Ви се проводѣтъ расписки. — Г-ца П. Н. и М. А. Шуменъ. Получихме 15 л. Благодаримъ. — Г-нѣ В. С. П. Т. Пазарджикъ. Записахме ги. Благодаримъ за готовностьта Ви. — Г-ну Н. П. Бургасъ. Съобразихме се. Прѣдплатимъ. — Г-нѣ К. Разградъ. Записахме ги. Благодаримъ за готовностьта — Г-ну М. Д. Силистра. Записахме новитъ абонати. Благодаримъ Съгласни сме. — Г-ца К. П. Д. Орѣховица. Записахме Ви. 5 л. получихме. Благодаримъ. — Г-ну Х. Н. Т. Каварна. Броеветъ Ви се испроводихъ. 7½ л. получихме. Благодаримъ. — Г-ну Б. К. Пловдивъ. Записахме Ви. Благодаримъ за насърченieto Ви. Дано всички да показвахъ, като Васъ, готовностьта си. — Г-нѣ Т. П. М. Садина. Броеветъ Ви се испроводихъ. 7½ л. получихме. Благодаримъ. — Г-жа Р. К. София. Получихме 7-50 лева. Благодаримъ. Сжщо благодаримъ за насърченieto и благожеланията Ви. Г-жа А. Ю. София. Испроводихме броеветъ. Благодаримъ. — Г-ца М. М. Б. Руссе. Получихме 5 л. Благодаримъ — Г-ну Г. И. София. Броеветъ испроводихъ се. Получихме 7-50 л. Благодаримъ. — Г-ну Л. М. Ямболъ. Броеветъ Ви се испроводихъ. 5 л. получихме. Благодаримъ. — Г-ца М. Х. К. Сливенъ. Броеветъ Ви се испроводихъ. 7-50 л. получихме

и гледахъ на околнитъ прѣдмѣти като опоевъ. По едно врѣме азъ уловихъ Виргиницата ржка като лудъ, стиснахъ ѣ силно между монѣти и цѣлувахъ ѣ дълго врѣме.

Тука полковникътъ прѣкъснѣлъ расказа си, като че бѣ свършилъ.

— А резултатътъ? извикахъ нетѣрпѣливо всички.

— Резултатътъ ли? ето го казалъ съ усмивка полковникътъ. И, като хванѣлъ ржката на съпругата си, цѣлунѣлъ ѣ.

Полковникътъ и съпругата му се погледнѣли засмѣни. На лицето имъ било описано голѣмото щастие и душевното удоволствие, които имъ причинявала радостно прѣкараната двадесетъпетъгодишнина отъ съпружеския имъ животъ.

* *

Всички били си разостилши, та всички въ полковниковата кжца били готови да си лѣгнѣтъ.

— Ахъ! тате, колко си хитѣръ, казала нена-

Благодаримъ. — Г-ца М. Г. София. Исканитъ Ви свѣдения се виждатъ отъ испратенитъ до Васъ броеве. — Г-ну Г. Н. Софи. Съобразихме се. — Г-у П. В. Разградъ. Броеветъ се испроводихъ до Г-жа С. П. В. въ Хасково. — Г-ну Д. Т. Софи. Броеветъ се испроводихъ въ Балчикъ. 5 л. получихме. Дирекцията не знае какъ да Ви искаже признателността и благодарността си. Иисахмъ Ви. — Г-ну П. К. Чирпанъ. По три броя Ви се испроводихъ. Благодаримъ за благородната грижа. — Г-жа М. Ш. Бургасъ. 15 л. получихме благодаримъ. Броеветъ въ Пловдивъ до Г-ца Д. Н. Ш. се испроводихъ. — Г-ну П. Ш. и Т. З. Ш. Хасково. Броеветъ Ви се испроводихъ. 15 л. получихме. Благодаримъ. — Г-нъ Д. Х. Бургасъ. Испроводихме ги. — Г-нъ С. Г. Тукъ. Получено 5 л.; благодаримъ. — Г-нъ Д. П. Е. Цариградъ. Получихме 9 л. благодаримъ. Броеветъ испроводихме. — Г-нъ Т. Г. Пловдивъ. Броеветъ Ви се испроводихъ. 7-50 л. получихме; благодаримъ. — Г-ца М. Ц. Хебишево. Броеветъ Ви се испроводихъ. 5 л. получихме; благодаримъ. — Г-жа К. Т. Т. Силистра. Получихме 7-50 л. благодаримъ. — Г-жа Т. П. И. Шуменъ. Исканитъ броеве Ви се испроводихъ. 5 л. получихме; благодаримъ. — Г-а А. В. Вратца. Броеветъ Ви се испроводихъ. 7-50 л. получихме; благодаримъ. — Г-нъ П. С. П. Садина. Броеветъ на повитъ абонатки се испроводихъ. 15 л. получихме; благодаримъ за готовността. — Г-ну Д. Н. М. Руссе. Съобразихме се. 15 л. получихме; благодаримъ. Също Ви благодаримъ за ласкателното Ви писмо. Началата ни сж непоколивими. — Г-ну З. Ф. Руссе. 7-50 л. получихме; благодаримъ. — Г-а М. Х. К. Свищовъ 7-50 л. получихме; благодаримъ. — Г-ну Д. Л. Ломъ. 7-50 л. получихме. Благодаримъ. — Г-жа З. А. Г. Свищовъ. 7-50 л. получихме; благодаримъ. Броеветъ Ви се испроводихъ.

Домашна медицина.

Противъ възпалението на носа и ушнитъ. — Когато посѣтъ, ушнитъ или цѣлото Ви лице, горн, мийте се съ колкото можете по-топла вода.

Противъ ушиблението. — Срѣдината на опеченъ лукъ да се турн въ ухото, догдето парн още, и тутакси олекчава болнитъ.

дѣйно Неда, като прѣгърнжала съ полуголитъ си бѣли лакти бащиния си вратъ и го цѣлунжала,

— Азъ ли хитъръ, чедо мое? та защо?

— Ето, за тая история, която сте разказали.

Полковникътъ ѝ гледалъ съ очудване, нъ Неда бѣше побѣгнжала тичешкомъ като сърна, която се гони отъ бързоноги ловци; затова пѣкъ и честитий старецъ, като нѣмалъ врѣме да распита работата, лѣгнжалъ си и заспалъ сънътъ на праведниците, понеже не го събудила Хермановата пѣсенъ, която Неда цѣла нощъ свиреше на пияно въ нощно облѣкло.

* * *

Полковникътъ на другия день си триялъ очитъ, като четѣлъ. Рано рано бѣ получилъ едно писмо отъ г. Стояна, което прочиталъ повторно, та забравялъ да си хапне отъ сложената прѣдъ него закуска. Ето какво пишелъ младий адвокатинъ:

«Господине полковникъ,

Отъ историята, която ни разказахте снощи и

ОБЯВЛЕНИЕ.

ЖЕНИДБА.

Понеже встъпвамъ въ 24 год. си възраст, то желямъ да встъпнѣмъ въ бракъ. Физически съмъ здравъ, изслужилъ съмъ войнската повинность, живѣялъ съмъ въ Парижъ, имущественното ми положение се състои въ една масивна къща въ София, красивъ видъ. Главната причина, за дѣто, искамъ да встъпнѣмъ въ бракъ, се заключава въ желанието, да можъ да довърши наукитъ си въ Парижъ, или другадѣ въ Европа, заедно съ съпругата си. Особа, която желяе да отговори на настоящето обявление, се гарантира съ най-големо уважение и съхранение на пълна тайна. Умоляватъ се да отговорѣтъ само тия, които въ всички отношения удовлетворяватъ приведенитъ тукъ искания: възраст отъ 18 до 20 г., срѣдне образование, мекостъ и привѣтливостъ на характера, крѣпко здравие, наружностъ приятна, безупорочна репутация, дванадесетъ хиляди лева зестра. На особа, която отговори на горнитъ достойнства, прѣдлагамъ ѝ обращение пълно съ любовъ и уважение. Адресъ: Николовъ, «Справочно Бюро», София, ул. «Генералъ Муткуровъ», до попскване.

1—2

въ която толкозъ остроумно прѣдставихте себе си като дѣйствующе лице, убѣдихъ се, че Вий знаете всичко, даже и до най-дребнитъ му подробности; затуй мислѣхъ, че ми се налага дългъ за исповѣдамъ онуй, което неможъ да отрекжъ, и въ надѣжда, че щѣ ме опростите, имамъ смѣлостта да попскамъ Недината ржка».

Отъ начало полковникъ нищо не можелъ да разбере. Послѣ зель да се смѣе и, като показалъ писмото на съпругата си:

— Виждъ, казалъ; майчината история се повтаря съ дѣщерята ѝ.

Слѣдъ нѣколко дни, верѣдъ извѣстия ни кржгъ, станжалъ годежътъ на Стояна съ Неда. Шумътъ и развеселението били неописани и всички съраждали отъ сърдце сгоденитъ, а особено повече отъ всичкитъ лѣкарьтъ, който прѣминавалъ отъ едно събрание въ друго и казвалъ съ гордостъ:

— Нѣли ви казвахъ азъ?

К Р А Й.